

Uitnodiging

Zondag 15 februari 2015, 14 uur

Stadsvilla Sonsbeek,

Tellegenlaan 3, 6814 BT Arnhem.

Presentatie van het RageBol 'Opruimend geschrift'

Programma:

Yvonne Nylunsing:

muzikale reis 1970 – heden, in zes liederen;

Yoeke Nagel: recensie 'Bliksemse Boel';

Thijs Bisschops: spoken word;

Hans Janssen (uitgever) overhandigt 1ste exemplaar

aan **Jan Verschure** (redactie) en

Willem Hoogeveen (illustraties);

Sjaak de Boer: act 'Waar de wereld op wacht'.

Gastheer: **Bram Kluen**

Wees van harte welkom!

Flikker de hele bliksemse boel maar door het keukenraam

Recensie Yoeke Nagel

Bij de presentatie van het boek

Het is tijd voor de voorjaars schoonmaak want de lente zit in de lucht. Sjaak de Boer neemt op alle vernieuwingen een voorschot door korte metten te maken met alle overbodige zooi in z'n huis, stad en platteland, de samenleving en de rest van de wereld. Briesend en vloekend en met een vleugje cynisme aan z'n ragebol stampst hij rond. Op de vuilnisbelt van de geschiedenis, flikkert hij alles waar hij zich duidelijk al jarenlang boos op heeft zitten maken.

In een woeste GOA, Grote Opruim Actie.

Het is maar dat u weet wat voor boek dit is.

Sjaak mag dan deel uitmaken van 'de bedenkers van Loesje', zijn toon is wel effe anders dan die van dat verwonderde meisje van de posters.

Waar Loesje gedreven werd door haar grootse verlangen naar meer speelruimte voor de geest, het grote vooruit, en dat wilde bereiken door meer knuppels in meer hoenderhokken, kiest Sjaak vooral voor de knuppels. No more mister Nice Guy.

Dertien dagen duurt zijn poetsactie en elke dag grijpt hij een of meer thema's bij de kladden die hij om en om keert om te constateren dat

er geen greintje bruikbaar materiaal meer bij zit. Hij analyseert en rekent af. Een paar van die klonten aangekoekt maatschappelijk, politiek en economisch vuil die door zijn handen gaan:

-De geldstroom, die altijd van laag naar hoog stroomt.

-Het gehandicaptenquotum en hoe we de kippen loslaten in het jachtgebied van de vos.

-De privatisering, de verdoezelde prijs van de postzegel, verkeersspecialisten en matrixborden, de hoeveelheid bordjes met 'verboden' en 'pas op', de onzinnige consumptie van alles waar we lekker voor worden gemaakt met reclame, de ambtenaren en subcommissies met deelrapporten voor het concept van pilots voor pre-projecten, het einde van de journalistiek en de bitterballenconsumptie die daarmee gepaard gaat.

Over hoe politiek tegenwoordig wordt bedreven alsof het een Miss Universe verkiezing is, en hoe ongeveer 12.000

brievenbusmaatschappijen voor het merendeel een royalty-bedrijfsstructuur verbergen. Over hoe we begluurd worden door de overheid en het bedrijfsleven op een manier waar de Stasi en Orwell slechts van konden dromen. En meer troep. Veel meer. Wereldwijd. Het is niet zomaar effe ergens een beetje mis gegaan, it's the system. Sjaak maakt zich boos.

En, zoals hij dat stelt over de belastinghervormingen in Europees verband die er nooit doorkomen omdat ze te simpel zijn: papier is geduldig, tot je er de hens in steekt.

'Een Surinaamse man verderop in de straat denkt dat ik boze geesten aan het verjagen ben, of aan rouwverwerking doe, maar ik zoek alleen maar lucht en ruimte en leegheid, beste lezers,' roept hij ons geruststellend toe. Ja. Vast.

Maar die Surinaamse man heeft ook gelijk. Er is voelbaar oud zeer. En nieuw zeer.

Sjaak probeert wel degelijk af te rekenen. Met alles wat hij – en ik ook – en jij waarschijnlijk net zo goed – al jaren ziet gebeuren.

Regels: geboden en verboden, gunsten en straffen die steeds onrechtvaardiger worden. Dat maakt verdrietig over de uitsluiting van steeds meer lieve en talentvolle mensen. Het maakt boos en machteloos omdat een weerwoord tegen *'het systeem'* en de protocollen niet gehoord wordt.

Moet je daar dan **altijd** zonnig bij blijven huppelen als een plakkerig postermeisje? Moet je niet af en toe gewoon eens even met je ragebol de hele boel op z'n kop zetten?

Natuurlijk Sjaak! Zeg het ons maar! Zet die deuren open van leegstaande panden. Vertel ons hoe de dertiende fee van Doornroosje ons leert dat je niemand moet uitsluiten van voorspoed en overdaad. Waarschuw ons voor dooddoeners als 'de markt heeft altijd gelijk'. Gooi dat hele winkelketenzootje de stad uit en herinner ons aan de drie waarden van de vrije pers.

Dat klinkt heerlijk. En papier is geduldig.

Maar wat betekent dat dan in de praktijk?

Is de OOO, de Op Orde Organisatie waar Sjaak zo de pest over in heeft, niet een logisch vervolg op de semi-militante AAA van ooit?

Moeten we niet razendsnel zijn met het opbouwen, overal, in alle lagen van de samenleving, van die OSV's, de *Organische Samenwerkings Verbanden*?

Sjaak legt haarfijn uit hoe die dan moeten werken. Op de 10e dag gaat Sjaak namelijk eventjes herinrichten. Met richtlijnen voor een goedlopende organisatie waarin gezeur verboden is en initiatief nemen verplicht. De details daarover lezen in dit boek bespaart je al snel 700 euro per dagdeel want dat wil Sjaak gaan vragen als extern adviseur omdat dat het gebruikelijke tarief is.

Dag 13, de laatste dag. Sjaak besluit om terug te gaan naar de Noordoostpolder en hij wil z'n aantekeningen meenemen.

Dat gaat niet goed, lijkt me, want een Grote Opruim Actie is toch pas klaar als je het resultaat van je poetswerk bekijkt. Ziet waar de ruimte is gekomen voor iets nieuws, plannen gaat maken voor wat dat dan wel zal wezen, wie je er bij gaat betrekken, waar dat bosje bloemen komt te staan nu alles zo blinkend schoon en uitnodigend is en wie je uitnodigt voor de after-party.

Dan, in de epiloog pas, komt de oproep waar ik met alsmaar grotere honger op heb zitten wachten. Ha! Er is een plan.

'We planten ragebollen, bij nacht en ontij, in alle soorten en maten. Als waarschuwing en als steunbetuiging, als aankondiging en als aansporing om korte metten te maken'... met onzinnigheden van het door kapitalisme en bureaucratie aangestuurde bolwerk waar we in zitten. Ieder op z'n eigen manier en met z'n eigen creativiteit, maar gewapend met een Ragebol. Met telkens dezelfde aanzegging: 'It's the system, damned!' Dat was ooit, op een spandoek in Madrid, een verzuchting: 'dammit': **verdomme**, een uiting van krachtige onvrede met hoe dat systeem in elkaar zit, verdomme.

Nu, bij monde van Sjaak, is het dus 'damned' geworden: dit systeem is vervloekt en iedereen die een ragebol ter hand neemt spreekt opnieuw die vervloeking uit en bekrachtigt daarmee het

einde van het kapitalistische tijdperk. Waar leidt dat toe? Of: hoe gaat dat op lange termijn werken, Sjaak?

Zoals gezegd: Waar Loesje een daadkrachtige glimlach wilde bereiken door meer knuppels in meer hoenderhokken, kiest Sjaak vooral voor de knuppels. En Sjaak, wat moet er daarna dan met dat vervloekte hoenderhok gebeuren?

Daar laat Sjaak voor het eerst z'n optimisme zien. We richten 'm opnieuw in, dat brandschone hoenderhok. We zijn allemaal creatieve, initiatiefrijke mensen. We kunnen allemaal op ons eigen terrein, ons eigen werkveld en binnen onze eigen vermogens die frisse, vrijgekomen ruimte terug-veroveren, met iets moois. Nieuwe omgangsvormen. Nieuwe werkvormen. Samenwerking. Delen van kennis. Zorgen voor elkaar. Elkaar een ragebol aangeven en effe uitleggen hoe zo'n ding werkt. Dat soort dingen, vermoed ik.

Nu Sjaak al zoveel troep door z'n keukenraam heeft geflikkerd zou het inderdaad wel eens tijd kunnen zijn voor een grote voorjaars schoonmaak. Misschien dat het hier dan ook een keertje echt lente wordt. En in de rest van Europa. We zijn er aan toe.

